

Tea Stilton

PRINCESSES DE L'ALBA

NEMIS

Estrella Polar

Tea Stilton

NEMIS

Estrella Polar

El nom de Geronimo Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ell són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Textos de Tea Stilton

Coordinació de textos de Chiara Richelmi / Atlantyc S.p.A., amb la col·laboració d'Elisabetta Dami S.r.l.

Col·laboració editorial d'Elena Peduzzi

Coordinació editorial de Maria Ballarotti

Editing de Viviana Donella

Direcció artística de Iacopo Bruno

Coberta de Gianluca Rolli

Disseny gràfic de Giovanna Ferraris / theWorldofDOT

Dibuixos originals de les Princeses de l'Alba de Carla Debernardi

Il·lustracions de Carla Debernardi

Coordinació artística d'Andrea Alba Benelle

Grafisme de Daria Colombo

Idea original d'Elisabetta Dami

Títol original: *Principesse dell'alba - Nemis*

© de la traducció: 2020, M. Dolors Ventós

© 2020, Mondadori Libri S.p.A. de PIEMME

www.geronimostilton.com

© 2020, Editorial Planeta, S. A.

© 2020, de l'edició en llengua catalana: Edicions 62, S. A.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.cat

International Rights © Atlantyc S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà - Itàlia

foreignrights@atlantyc.it / www.atlantyc.com

Primera edició: novembre del 2020

ISBN: 978-84-18135-63-7

Dipòsit legal: B. 17.792-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de **paper ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació, www.stiltoncheese.com.

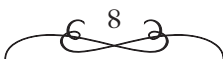

1

ESTÀ TOT PERDUT?

En el moment en què la primera fletxa màgica va encertar la torre, el gel puríssim de què estava feta es va estremir i es va obrir una petita esquerda a la paret llisa que resplendia com un diamant. Al cap d'un instant l'esquerda es va eixamplar fins a esberlar la perfecció de Picdecristall, la residència de l'Argíria, la guardiana del que quedava dels Cinc Regnes ruïnosos.

L'Argíria era allà, disposada a defensar amb tots els mitjans possibles l'últim baluard d'esperança dels atacs del seu enemic més acèrrim, el Senyor de la Discòrdia. Però el poder de la màgia fosca de l'Ivarr, unit a la seva ferma determinació d'arrasar tot el que quedava dels Cinc

ESTÀ TOT PERDUT?

Regnes, el convertien en un adversari molt difícil de derrotar.

Els seus atacs no s'aturaven mai: les fletxes màgiques colpien la torre sense treva ni pietat.

L'Argíria provava d'oposar-s'hi amb totes les seves forces, però la torre cedia cada vegada més.

El gel de què estava feta s'esmicolava cop rere cop, esquitxant l'aire límpid del Nord.

Picdecristall s'ensorrava, i quan l'Ivarr es va adonar que ja tenia la victòria a l'abast va assestar l'atac definitiu.

Mentre els enormes blocs de gel que componien el pic s'ensorraven l'un rere l'altre, els ulls de l'Ivarr buscaven frenèticament el rostre de la seva enemiga entre els núvols de pols blanca que s'alçaven al cel. Fins que per fi es van encreuar les mirades. L'Argíria era on ell havia previst: al bell mig de Picdecristall.

Una esgarrifança d'alegria li va recórrer tot el cos: ja assaboria el triomf que l'esperava després de la desaparició de la Guardianiana.

I en canvi hauria d'estar preocupat.

L'Argíria també era l'única dipositària del pergami que revelava el misteri de la Corona de Llum! I si ella desapareixia, ell no descobriria mai el secret que amagava.

L'Ivarr s'ho va rumiar un instant, però després se li va dibuixar un somriure desdenyós al rostre: ben cert, ell no podria llegir el pergamí, però tampoc el llegirien les hereves del Gran Regne. Les hereves no podrien recompondre la Corona de Llum..., no podrien salvar el Gran Regne..., ningú més s'oposaria al seu poder il·limitat!

Però, just en aquell instant, l'Argíria va parlar. Un segon abans que la runa de Picdecrisall engolís la seva figura per sempre, la seva veu es va alçar per damunt del terrabastall, transportada pel Vent del Nord.

—No t'enganyis, Ivarr. També sense mi, les hereves sabran trobar el camí que les portarà a tu! Les hereves trobaran la Corona de Llum i et derrotaran... No podràs fer res contra elles!

Enfurismat, l'Ivarr va llançar l'última fletxa, la més potent, i després es va quedar contemplant el que quedava de Picdecrisall fins que la polseguera que havia alçat l'esfondrament es va dipositar del tot i un silenci inusual va embolcallar aquell indret.

El Senyor de la Discòrdia va fer una rialla esfereïdora. Havia guanyat! Tot i així, l'inquietava un pensament. Les misterioses últimes paraules que havia pronunciat l'Argíria abans de desaparèixer encara li ressonaven a la ment.

ESTÀ TOT PERDUT?

«Les hereves trobaran la Corona de Llum i et derrotaran... No podràs fer res contra elles!».

Però després va arronsar les espatlles. De la mateixa manera que havia derrotat l'Argíria destruint Picdecristall, també derrotaria les hereves i destruiria tots els seus somnis.

EL PARANY DE LA VALL DELS FREIXES

Molt lluny d'Arcàndida i de Picdecrisall, l'Àstrid, la Nemis, la Sibil·la, la Hakemi i la Kaila avançaven pels turons suaus que separen el promontori de Roca Pedrosa del mar.

Ara que s'havien trobat i havien reunit els seus segells, tenien l'esperança de salvar el Gran Regne del seu trist destí. Aquella esperança els donava forces noves i les animava a continuar la seva difícil missió: arribar a Torrediscòrdia, el cau del seu enemic, l'Ivarr.

Només allà, on havia començat el declivi del Gran Regne, les hereves podrien trobar la manera de salvar-lo. No importava quant de camí faltés ni quants obstacles haurien de superar, ara estaven més unides que mai.

EL PARANY DE LA VALL DELS FREIXES

Se sentien segures, perquè sabien que podien comptar amb el suport de l'Argíria, la Guardiana del Gran Regne i guia seva. Desconeixedores de tot, no sospitaven el que acabava de succeir a Picdecristall.

Ni tampoc sospitaven que poc després tindrien una sorpresa molt desagradable. Quan van sortir del Congost dels Bedolls, van vorejar el Riu dels Salzes Plorans fins a arribar a la Vall dels Freixes. I justament aquí, quan acabaven d'embocar el sender, es van adonar que havien caigut en un parany: uns genets armats les estaven esperant i les van rodejar en silenci.

Tot de sobte, un home alt, robust i malcarat va avançar.

Mentre tots els seus soldats es desplegaven amenaçadorament, va cridar:

—Alto!

—Qui sou i per què ens barreu el pas? —va preguntar la Hakemi.

Però l'Àstrid l'havia reconegut.

—Primer Ministre! —va exclamar, sense mostrar cap mena de sorpresa.

—Àstrid, t'he trobat, quina alegria tornar-te a veure! —va respondre l'home amb un sospir alleujat. La seva expressió dura es va canviar en un somriure—. Estàvem tan preocupats per tu... Ni t'ho imagines!

EL PARANY DE LA VALL DELS FREIXES

—Nosaltres... hem de prosseguir el camí —va replicar l'Àstrid, sense abaixar la mirada.

La Petra es va posar al seu costat i va exclamar, molt decidida:

—Deixeu-nos passar, no teniu dret a retenir-nos!

—Que el... coneixeu, aquest home? —va preguntar la Hakemi a les seves amigues, sorpresa.

L'Àstrid i la Petra es van fer una mirada i després l'he-reva dels gels es va dirigir al Primer Ministre.

—Per què heu vingut? Jo... us vaig deixar una nota a la meva estança! Esperava que l'haguéssiu comprès. He de complir una missió!

—El Consell em va ordenar que et vingués a buscar, per això vaig començar a seguir el teu rastre amb aquests cavallers. Tota la ciutat està preocupada per la teva sort —va replicar en un to sever. Després, més dolçament, va afegir—. Tothom: l'Olívia, la Margot, en Theo..., jo... Saps prou bé que ets com una filla per a mi.

L'Àstrid va fer un pas cap a ell, commoguda:

—Ja ho sé..., però jo..., va ser molt difícil deixar casa meva. Però al final me'n vaig anar per salvar les persones que estimo!

—Àstrid... —va dir el Primer Ministre, sospirant—. La missió a què t'has llançat és massa perillosa. No et

EL PARANY DE LA VALL DELS FREIXES

pertaoca a tu combatre el Senyor de la Discòrdia. Tinc la intenció de dur-te a casa. Sigues raonable, sisplau.

—M'hi nego! —va exclamar l'Àstrid.

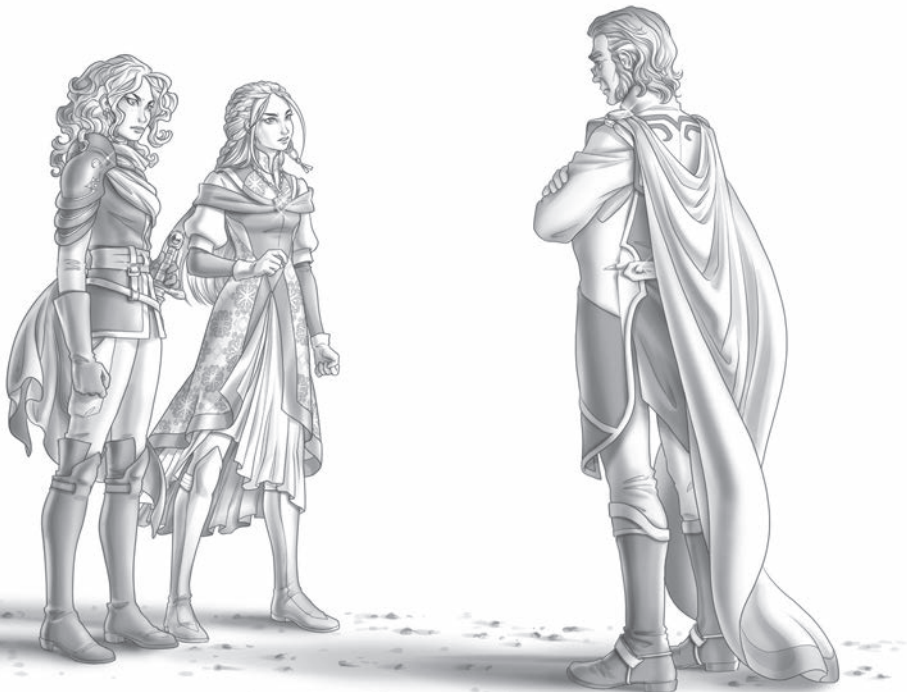
—No podeu obligar-la a tornar-hi! —va cridar la Nemis, posant-se a prop de la seva amiga.

Les altres hereves es van situar al seu costat:

—Ara que ens hem reunit, no ens podrà separar ningú.

El Primer Ministre va bellugar el cap:

—Dubto que pugueu portar a terme la vostra missió.

EL PARANY DE LA VALL DELS FREIXES

No ho sabeu, oi? L'Ivarr ha derrotat l'Argíria. El Senyor de la Discòrdia ha enviat corbs pertot arreu per anunciar el seu enèsim triomf...

Les hereves van vacil·lar, trasbalsades. La Nemis va murmurar:

—L'Ivarr ha derrotat l'Argíria? Però... quan?

El Ministre va entretancar els ulls.

—Em sap greu donar-vos aquesta notícia tan trista. Ha derrotat l'Argíria en un duel màgic terrible durant el qual també ha quedat destruït Picdecrisall.

Les noies es van quedar mudes. Totes les seves certes es s'havien esvaït en un instant. Tot estava perdut.

—No! No ens rendirem mai! —va cridar la Nemis—. Això que ha passat reforça la nostra convicció: hem d'aturar l'Ivarr a qualsevol preu! Prosseguirem la lluita igualment, oi que sí, noies?

La seva expressió ardent va desvetllar el coratge de les altres hereves, que van avançar una passa:

—Estem d'acord amb tu, Nemis! Continuarem la lluita contra l'Ivarr!

El Primer Ministre va brandar el cap i va tornar a parlar amb l'Àstrid:

—Tu ets de la mateixa opinió?

L'Àstrid no li va respondre. Reflexionava. La desapa-

rició de l'Argíria era un dolor enorme que li martellejava el pit. I feia que la seva missió fos encara més difícil, per no dir impossible.

I ara ella, precisament ella, corria el perill de convertir-se en un obstacle per a les seves amigues. Sabia prou bé que el Primer Ministre era tossut de mena i no es rendiria fins que aconseguís retornar-la a la Ciutat de les Set Portes. Estaven soles en aquell indret tan aïllat, rodejades de guàrdies armats: si s'hi oposava, era gairebé segur que detindrien les seves companyes. I llavors sí que estaria tot perdut...

Seria millor per a tothom que s'avingués a tornar a casa voluntàriament, d'aquesta manera les seves amigues serien lliures i tindrien temps d'empescar-se un pla. Però... com s'ho faria per comunicar-los la seva idea sense despertar les sospites del Primer Ministre? Com faria entendre a les altres que no es rendia, que només els regalava un temps molt valuós per organitzar-se?

En aquell moment l'Àstrid es va sentir tremendament sola i presonera de la indecisió.

Llavors va notar que la mà de la Nemis es repenjava amb decisió a la seva espatlla i es van mirar als ulls. L'Àstrid va comprendre que la Nemis havia fet el mateix raonament que ella.

EL PARANY DE LA VALL DELS FREIXES

Totes dues van assentir amb la mirada i l'hereva del Regne dels Gels va murmurar:

—Acato la decisió del Consell.

Les altres la van mirar, estupefactes.

—No te'n vagis, Àstrid! Buscarem una altra solució!
—va exclamar la Sibil·la.

—Oh, i tant! Estem disposades a defensar-te, prou que ho saps! —va afirmar la Petra, aferrant el seu arc—. Nemis, digue-l'hi tu també!

Però l'Aventurera dels Mars es va limitar a encongir-se d'espatlles.

—Ja m'ho esperava... Tirarem endavant nosaltres!

L'Àstrid va afegir:

—Ja ho he decidit, amigues meves. Si vosaltres podeu prosseguir el viatge gràcies al meu sacrifici, no em sabrà greu haver de tornar a casa.

Després, mirant-los als ulls d'una en una, va dir:

—Creieu-me, és la decisió més assenyada. Continueu sense mi, jo només us faria perdre un temps molt valuós.

La Petra va ser la primera d'entendre que l'Àstrid en portava alguna de cap. No es podia imaginar de què es tractava, però sabia que hi podia confiar. Amb una veu emocionada, li va dir:

—D'acord. Com vulguis.

I en una ràpida successió, les altres també van assentir.
L'Àstrid les va abraçar.

—El meu cor estarà sempre amb vosaltres, sempre estarem juntes... Aquesta és la nostra força i no ens la podrà prendre ningú. —I després va xiuxiuejar—: Fins aviat. Seguiu la Nemis!

El Primer Ministre la va ajudar a muntar al cavall.

—Has pres la decisió correcta, Àstrid. Estic segur que no te'n penediràs!

La noia va esperonar el cavall murmurant:

—No en parlem més, sisplau, almenys fins que no arribem a la Ciutat de les Set Torres.

Amb el cap cot, immersa en els seus pensaments, l'Àstrid va seguir els soldats. Quan el sol ja anava cap a la posta van arribar al moll de la costa. Allà, un gran vaixell amb la bandera de la Ciutat de les Set Torres l'esperava per tornar-la a casa.